

ще срѣщнете все сжщото убѣждение, че сънътъ, че ламтенето, че амбицията речи на всички тия млади, които сж минали прѣзъ гимназията, е чиновнишки постъ. И тѣй като има много повече гимназисти отколкото чиновнишки постове, и тѣй като гимназиитѣ създаватъ много повече „учени“ отколкото Народното събрание постове, то слѣдствието лесно може да се прѣдвиди. Борбата за постъ става тѣй свирѣпа, както борбата за сжществуване. Грозниятъ характеръ на тая борба е намъ познатъ и отъ други страни. Въ нея всичкитѣ срѣдства сж свети. Ако подлизурството, унижението и клеветата не могатъ да имъ отворятъ вратата на нѣкое министерство, изгладнѣлитѣ службогонци се присѣдиняватъ къмъ противната партия, и залѣгатъ чрѣзъ неумѣстна ревностъ да добиятъ право на единъ кокалъ при първия министерски прѣвратъ. И колкото по-бездарни сж като личности, толкозъ по-върли ставатъ като партизани. Безсвѣстни, когато сж сити, тѣ ставатъ отчаяни, когато сж гладни. Като срѣднѣвковнитѣ кондотиери, тѣ се групиратъ около политическитѣ водители и подъ знамето на нѣкоя народна идея тѣ се биятъ за народната парà. Тѣ се разполагатъ съ сждбинитѣ на партията, често съ участъта на самото отечество, тѣй като рѣдки сж ония водители на партия, които могатъ да мислятъ за повъзвишени интереси, когато има толкозъ гърла да наситятъ, толкозъ охоти да удовлетворятъ. Като орли на трупъ тѣ се спущатъ, щомъ намѣрятъ полето свободно. И трупътъ въ такива случаи бива държавата. Чуйте, какво разказва единъ очевидецъ за тая пасмина хищни птици въ Испания:

„Въ испанското министерство на вжтрѣшнитѣ дѣла има около 1500 служещи и едно министерско промѣнение изпжжда най-малко 900 отъ тѣхъ, които чакатъ, докато имъ се върнатъ пакъ господаритѣ, и тогава викътъ „стани ти, да седна азъ“ се раздава отъ ново. Сжщото става и съ другитѣ министерства. Тоя пжтъ (декември 1885) работата е да се удовлетворятъ разнитѣ групи отъ либералната коалиция, всѣкоя отъ които има единъ многоброенъ щабъ. Не може човѣкъ да си въобрази безчисленото множество кандидати, които се прѣдставятъ и всичкитѣ отъ които увѣрватъ, че сж стари съмишленици“.

Прочетете сега и това, що пише единъ французинъ отъ Атина въ парижкия вѣстникъ Temps (12 юни 1886): „Гър-